

1966—1978

TÁBORY A JEJICH VEDENÍ

- 1967 **Nežárka, Kolence (u Pávku)** Honza Pfeiffer (Racek)¹⁸
- 1968 **Otava u Rejštejna, Kašperské hory**
Janka Pfeifferová, Ilka Skalická, Ivana Reneltová, Majka Černá st. | Honza Pfeiffer (Racek), Josef Skalický (Čán)
- 1969 **Nežárka, Kardašova Řečice (u Velkého závistivého/Kramářka)**
Janka Pfeifferová, Ivana Reneltová | Jiří Vajsar (Akéla), Majka Černá st., Eda Jiránek¹⁹
- 1970 **Oravica, Trstená, Roháče (Slovensko)**
Janka Pfeifferová | Honza Pfeiffer (Racek), Jiří Vajsar (Akéla)²⁰
- 1971 **Čierny Váh, Vyšná Šúňava, Nízke Tatry (Slovensko)**
Janka Pfeifferová | Honza Pfeiffer (Racek), Jiří Poes (Tarzan)²¹
- 1972 **Hron, Budča, Ostrá Lúka u Zvolena (Slovensko)**
Janka Pfeifferová | Honza Pfeiffer (Racek), Jiří Poes (Tarzan)²²
- 1973 **Nežárka, Kardašova Řečice (Kramářka)**
Janka Pfeifferová | Honza Pfeiffer (Racek), Jiří Poes (Tarzan)²³
- 1974 **Černá, U Dubu, Kaplice** Janka Pfeifferová | Jiří Poes (Tarzan)²⁴
- 1975 **Bílá, Staré Hamry** Janka Pfeifferová a kolektivní vedení rádkyň | kolektivní vedení rádců
- 1976 **Nežárka, Kardašova Řečice (Kramářka)**
Janka Pfeifferová a kolektivní vedení rádkyň | kolektivní vedení rádců
- 1977 **Nežárka, Kardašova Řečice (levý břeh u Valu)** Janka Pfeifferová, Marta Černá (Riegrová), Marcela Hájková (Čapková), Dáša Fenclová (Řeháková) | Jirka Bursík (Rys)²⁵
- 1978 **Nežárka, Kardašova Řečice (levý břeh u Valu)** Janka Pfeifferová, Marta Černá (Riegrová), Marcela Hájková (Čapková), Dáša Fenclová (Řeháková) | Jirka Bursík (Rys)

¹⁸ Tábor byl společný. Janka Pfeifferová byla v Anglii za bratrem Jirkou, přijela na poslední dny, ale přípravy byly z velké části na ní.

¹⁹ Akéla byl neploletý, pomáhala mu Majka. Vedl mladší kluky – vlčata, starší kluky – junáky – vedl Eda.

²⁰ Akéla vede junáky, Honza vlčata.

²¹ Vedou vlčata, přidruženě tábořící junáci putují po N. Tatrách, Roháčích a V. Tatrách.

²² Vedou vlčata, přidruženě tábořící junáci putují po V. Fatře, Polaně, Sl. Rudohoří.

²³ Vedou vlčata, přidruženě táboří družiny junáků.

²⁴ Vede vlčata, družiny junáků putují po Slovenském ráji, Nízkých Tatrách, Roháčích.

²⁵ Skupina tzv. Středního oddílu putuje s Tarzanem, Pavlem, Milenou a Ankou po Šumavě (ve dvou samostatných oddělených skupinách: kluci/holky).

*„Proč tam nechodíš, tam je takovej starej chlap
a je to výborný, může se mu tykat!
Je kamarádskej, pojď tam taky chodit!“*

Pepa Durdis Petru Hájkovi

1966—1970

Oddíl byl založen v roce 1966. Jak k tomu došlo, již částečně popsali ve svých textech Janka a Honza Pfeifferovi. Tato kapitola jejich vyprávění doplňuje a na základě vzpomínek tehdejších členů a rádců mapuje první oddílová léta.

PRVNÍ GENERACE

Prvními členy oddílu byly především děti zaměstnanců fakultní nemocnice, kde Honza pracoval. Jeho kolega doktor Lehovský tehdy s některými z nich už minimálně dva roky jezdil o jarních prázdninách na fakultní chalupu na Pěnkavčí vrch v Krkonoších. Honza se k němu přidal s tím, že chce založit vlastní oddíl. První nábor členů udělal tak, že jednou přijel na Pěnkavčí vrch a několika dětem nabídl, aby s ním jezdily každé dva týdny na výlety. Tyto děti pak přivedly kamarády ze školy a odjinud, a tak na jaře roku 1966 vznikl oddíl Kruh s názvem „Dětský turistický oddíl Závodního výboru ROH Fakultní nemocnice 2 s fakultní poliklinikou Ústavu národního zdraví hlavního města Prahy“. Čítal ze začátku něco okolo dvaceti dětí.

Většinu dětí, které jsou v Kruhu od mala, se oddílová pravidla, psaná i nepsaná, vyřčená či konaná, vepíší brzy hluboko pod kůži. Manželé Pfeifferovi však začínali s dětmi, které nebyly zvyklé na skautskou výchovu a mnohé z nich byly již v pubertálním věku. Ani oddíl sám ještě neměl pevná pravidla. Většina z dětí, které přišly v první vlně na jaře 1966, tak oddíl do několika málo let opustila.

V době, kdy se oddíl stěhoval do klubovny ve Slavíkově ulici, jsme byli už příliš staří na to, abychom plnili bobříky a hráli bojovky. Ale chodit na výlety a posedět v klubovně s někým, kdo nás zaujal svým vyprávěním, to bylo moc fajn. Také společné zpívání s kytarou v nás zanechalo plno nostalgie: „My sešli jsme se pospolu, na staré naše přátelství nechť zazní tento zpěv...“ si zpíváme vždy, když se sejdeme u někoho, například na narozeninách. To, že jsme neměli pak tolik času, bylo dané také tím, že většina z nás už od patnácti let chodila na různé brigády. Dost nás bylo ze sociálně slabších rodin s minimálním intelektuálním zázemím. Nebyli jsme schopni vést další generaci v Kruhu. – Zdena Rybářová (Gočová)

Když ten oddíl začínal, neměl to Honza jednoduchý. Ta nejstarší parta, s těma se hrozně těžko pracovalo a bojovalo. Sebrat pubertální děti, který mají společného jen to, že jejich rodiče jsou zaměstnanci fakultní nemocnice, a chtít s nima dělat skautský, respektive kružanský program, je boj s větrnými mlýny. Kluci kouřili,

pili, v noci podnikali nájezdy na špajz a až na výjimky tam moc dlouho nevydrželi. – Zdeněk Bakštein (Raf)

Měli jsme pramálo zkušeností. Užívali jsme si společně taneční, plesy a čaje. Chodili jsme do Činoheráku, Semaforu, na Olympik, někteří z nás docházeli k Bořkovi na horolezeckou průpravu. Pravidelně jsme se scházeli na Štědrý den a chodili na půlnoční a tak... No a kde jsme o tom všem mohli diskutovat? Jasně, chodili jsme po pražských kavárnách, také byla naše oblíbená hospoda v Záhřebské ulici, kde se hrálo na kytaru a zpívalo. Smysl pro kamarádství, přátelství, slušnost a pravdu jsme si odnesli díky Honzovi, Jance, Bořkovi a mohla bych vyjmenovávat plno dalších starších rádců. Máme krásné vzpomínky na tu dobu. Dodnes o sobě víme a v dospělosti jsme se dost často navštěvovali. Naše děti se znají a byli jsme si i dost nápomocni v nesnázích, které přicházely s životem. Zkrátka se dá říci, že přátelství, které vzniklo asi na prvním táboře na Nežárce, stále trvá. – Zdena Rybářová (Gočová)

Podobně situaci vidí i Ondřej Slavík, jeden z prvních členů, který na rozdíl od většiny z nich v oddíle zůstal déle. Poukazuje také na uvolnění politického režimu v té době a zároveň vzpomíná na událost, která definitivně ukázala, že první generace je na skautský program již příliš stará.

Projevilo se to nejvíc v roce 1969, když jsme jeli s inženýrem Josefíkem, co zaskakoval za Honzu, na chatu ROH na Pěnkavčí vrch. Josefík ale neměl přirozenou autoritu Honzy. Pamatuji si na skákání z oken, házení kudlou do dveří a jak mu říkáme Pepa Fíků. Myslím si, že většina těch starších odešla po týhle neslavný zimní lyžovačce, kde byla dost anarchie. Třináct až patnáct nám bylo. Ti, co odešli, byli o maličko starší než my, o rok nebo o půl roku. My mladší jsme byli podchycení ve správnou dobu a za správný pačesy: Karel Vihan, Akéla, Zdeněk Bakštein, Rys, Pavel Hájek a probíhal tam ještě Petr Hájek. – Ondřej Slavík (Pollux)

Josefík byl všem pro srandu, naprosto. Nebrali jsme ho a nevím, kde byla chyba, ale byl jsem v tom pokoji, kde Kastor vrhal nože do dveří a občas měl takový záchvaty, že někoho zapíchne, a občas člověk nevěděl, jestli je to sranda, nebo ne. Bylo to tam zralý na podpal, zvlášť po vítězství Čechů nad Rusama v hokeji. Traduje se taky to, že Josefíkovi se namazaly lyže paštikou a že byla zubní pasta na klikách během kanadský noci. – Jiří Černý (Hardy)

K čemu se oddíl většinou, ani na začátku, nepřiznával a nepřiznává, je šikana a různý příbuzný záležitosti. Nikdy to nebylo do krve, ale když si někdo někoho vyhlídl, tak ten na tom nebyl dobře. Na Pěnkavčáku tenkrát svázali Kastora do kozelce, provlíkli koště rukama a nohama, pověsili za koště nad schody, na hlavu mu dali hrnec, a kdo šel okolo, tak si polenem do hrnce bouchnul. Obávaní byli Liborovi Vlci – na povel „Vlci, vemte si ho“ se celá družina vrhla

na vyhlédnutou obět, povalila na zem a lechtala k nepříčetnosti. – Zdeněk Bakštein (Raf)

Po dva roky na Pěnkavčím vrchu to s Honzou bylo naprosto skvělý. Báječný poutavý skautský program. V roce 1968 tam byl i první skautský slib pro rádcce. Na jaře 1969 tam byla krize, celkem silná. Ale bylo to pouze epizodní. – Pavel Hájek (Půlpěta)

Také Jance a Honzovi bylo čím dál jasnější, že skautský program není stavěný na zacházení se staršími dětmi, kteří jím v dětství neprošli.

Byli tam lidi, co se cítili odstrčený, když se najednou z tohohle oddílu stal skautský oddíl. Bylo jim v roce 1968 patnáct až šestnáct a už byli přestárly na to, aby byli skauti, a měli se vlastně stát rovery. A Honza jim i kvůli tomu řekl, že si mají dělat program sami. Měli asi pocit, že je z toho trochu vyhodil, nicméně pokud vím, tak se nějak scházeli, Zdena Gočová například. – Pavel Hájek (Půlpěta)

V tom věku ti přijde skauting něco podobného, jako že si hraješ na vojáky, nebyli jsme děti skautů a od rodičů jsme to nepochytili. Až po tom sedmdesátým to začalo být jiný. Nebylo nám to ale vyloženě cizí a rozhodně jsme to neodsuzovali. Četli jsme různé dostupné knížky, co o skautingu vyšly, ale nebyli jsme ve správný čas na správném místě. Scházíme se ale dodnes, dřív jsme v létě vzali děti a jeli spolu pryč, kontakty jsme udrželi a vznikly celoživotní vazby. Zpočátku jsme se scházeli v tanečních a na smaženém sýru na Žofíně. Ale je pravda, že kdyby nepřišel rok 1968 a kdyby tam nebyly rušivé elementy toho, že tam někdo třeba chodil na pivo a podobně, tak jsme tam možná zůstali o něco dýl. – Zdena Rybářová (Gočová)

Moji vrstevníci v oddíle už byli, když jsem tam přišla. Byli to první rádcové, třeba Zdenka, já je zažila jenom chvilinku a oni odešli, asi protože tam pro sebe necítili prostor a neměli tak silný oddílový zázemí. Svůj život hledali asi trochu jinde, Janka by věděla víc. Já jsem tam vydržela, protože mě to hrozně oslovilo hodnotami, hned od začátku. V šestnácti jsem se najednou jejich odchodem stala v oddíle nejstarší, a tak jsem se i cítila velká. – Majka Klimešová (Černá)

Někteří tedy zůstali, a protože byli už dost staří, stávali se z nich postupně tzv. strýčkové. Ondřej Slavík přibližuje tehdejší dobu ve svém textu *Strýčkové a jiná zvířena, aneb Jak to vidím po padesáti letech* takto:

Je docela obtížné specifikovat tu neuchopitelnou skupinu přátel Kruhu, takto 13. skautského oddílu. Pokud si dobře vzpomínám, byl to pokus, kam nás „skautkově uklidit“. Protože jsme byli neposední roveři. No a jsme u toho, kdo je to skupina „nás“.

Byli jsme přerostlí skauti, kteří se nevymanili z oddílu dříve, než nás vnitřně připoutal k sobě. Toto vymanění se jinak stalo osudným první skupině „odpadlíků“, jejichž jména se mi už těžko vybavují – Eda, Dana, Láďa; pak taky dívka, prima kytaristka, která se vdala bůhví kam. Snad do Holandska? Pak Balů, Tomáš, Ivan a samozřejmě Ivo. Bylo jich asi i víc, ale už je to dávno. Ale vybavují se mi s láskou. Já i oni jsme byli první členové tehdejšího oddílu, rekrutování z lékařského okruhu nemocnice Kateřinky. Já sám jsem se do oddílu dostal jako Honzův pacient. A do dneška jsem za tu náhodu vděčný.

Mezi strýce postupem času zakotvili další, například Bořek, byl sice starší než my, ale byla to dlouhodobě dobrá duše oddílu – lékař a horolezec, který vedl několik potáborových akcí na Slovensku, ale hlavně nás cepoval týden co týden až do úmoru v malé tělocvičně v Salmovské ulici v Joanneu. Patřili tam také Jirka Vajsar (Akéla), Jirka Kejha (Riki), Karel Vihan (Houslista), Petr Hájek – pro nepamětníky – starší brácha Půlpěti (Pavla Hájka), proto se taky Půlpěta jmenuje Půlpěta, Libor Svět (Baghýra), Ivo Rathous (Mang) a já, Ondřej alias Pollux. (Protože jsme byli svého času dva, oba stejně vyzábli a dlouzí čahouni, takže ten druhý musel být samozřejmě Kastor, kterážto přezdívkou se na rozdíl od té mé ujala.)

Byla to i skupina prvních rádců družin – Kamzíci, Vlci, Zubři. Myslím, že bylo a je fajn o sobě vědět a vědět, že se na sebe můžeme spolehnout. Už jenom to pomyslení, že když někdo z nás byl v úzkých, mohli jsme se spolehnout na nezištnou pomoc. Bohužel na ty strýce, kteří se strýci ani pořádně stát nemohli, protože emigrovali, lze vzpomínat jen s láskou. Ať to byl Akéla, Houslista, Rys (...) S Akélou to bylo stejné jako s Houslistou – emigroval. Jednou jsem ho přišel navštívit do Jungmannky, kde tehdy bydlel, a ničeho netuše jsem se po zdolání čtyř pater ocitl tváří v tvář dveřím, na kterých byly přelepky policie. Prostě se plánovaně zapomněli vrátit z dovolené.

Náš úkol v oddíle byl jasný. Nesmí projet muž s... Ale tak jednoduché to nebylo. Chodili jsme na různá pionýrská školení, a získávali tak body a razítka na bumáčky, aby přemalovaná maringotka mohla jet bezpečně dál. A to v době známé jako „tuhá normalizace“ nebylo jednoduché. Těch školení bylo bezpočet, ale protože jsme se tam setkávali s lidmi, kteří se rekrutovali ze stejně postižených skautských oddílů, tak to vlastně byla příjemná setkání. A oni tam stejně lektoři používali „vykradené“ poznatky z Ligy lesní moudrosti a ze Setona a doplňovali to obrázky z předválečného časopisu Junák. Protože prostě nebylo nic jiného, lepšího. Mnozí lektoři byli na stejné lodi jako my, jako náš Honza (Racek), zachraňovali, co se dalo.

Ale byla to na druhou stranu i legrační doba. Já například v této pohnuté době, když už jsme byli oficiálně zrušeni, získal odborku – tuším „práce s kovy“ – a to ne od mistra, který mě tři roky učil na učňáku a pak ještě další dva roky měl na průmyslovce na starosti, ale byl to strašnej poseroutka, takže mi ji podepsal mistr vedlejší skupiny, který nám skautům fandil.

No a pak přibývali pomalu další strýcové, kteří se rekrutovali z rádců družin

a jejich členů, kteří se nechtěli úplně odpoutat od oddílu a zůstávali tam dál. Ale to už musí napsat někdo jiný. – Váš možná první strýc, Ondřej

Strýčkové tak byli na následujících táborech výpomocí, těmi zkušenými a staršími, kteří v oddíle zůstali. Jedním z prvních členů této zvláštní skupiny, která se nesla v roverském duchu, byl tedy Ondřej, který předal rádcování nové generaci již v roce 1968. Tehdy také vznikly nové klučičí družiny Vlci, Bobři a Lišáci, vedení Akélou (Jiří Vajsar), Houslistou (Karel Vihan) a Rikim (Jirka Kejha). Zubry a Kamzíky pomalu přebírali po Ondřejovi Slavíkovi a Ivu Bakšteinovi Půlpěta (Pavel Hájek) a Tarzan (Jiří Poes).

Jako rádce si nás vybíral Honza. Lidé si začali vychovávat nástupce a ti pak odešli do šedý zóny nebo pryč. Pamatuji si, že selekce družin probíhala dost silně a Riki, Jirka Kejha, byl podle mě trochu zapšklý z toho, že nebyl v tom prvním kole vybrán, aby měl družinu. Ta selekce za nás byla taky. Kdo nesplnil všechny Honzovy požadavky, tak tu družinu neměl. Zase nikoho ale nikdo nevyhazoval. V tom prostoru oddílu se pohybovala spousta lidí. Strýčkové, kteří neměli žádný závazky. – Ondřej Slavík (Pollux)

Pokud se nemýlím, žádné rádcovské kurzy ani rádcovské zkoušky v prvních generacích oddílu nebyly. Rádce jsem ale měl skvělé. Dodnes kdykoli uvidím neopakovatelný Houslistův úsměv na jeho dobrosrdečně rozjasněné tváři, je to, jako bych se vrátil do starých časů, a připadám si jako tehdy: šťastný malý kluk, který se s takovým úsměvem za zády nemusí ničeho bát. Johan Pfeiffer byl zase podivuhodně tvůrčí a inspirující rádce, který svým strhujícím vyprávěním, divadelním nadáním i nejneuvěřitelnějšími ztřeštěnými nápady dokázal naplnit tajuplnou přitažlivostí nejen zarostlou zahradu psychiatrické kliniky či zchátralý nepřístupný Ungelt s bezhlavým templářem kráčeícím po jeho arkádách, ale i jakýkoli kout Prahy či jejího okolí. S takovými rádci se svět zdál skutečně krásný. Jsem jim za to dodnes vděčný. – Štěpán Špinka

U holek pak Lišky přebrala Jitka Pešlová, Vydry Barbora Kyšková a Lenka Vlachová s Ivou Zátkovou založily Kon-Tiki. V prvních letech oddílu něco jako programová generační obměna rádců nebo mechanismus přebírání vedení neexistovalo. Mnoho lidí, kteří přestali rádcovat nebo byli příliš staří nebo na ně rádcování nezbylo, však v oddíle zůstávalo. Ke střídání rádců občas docházelo i z důvodů emigrace nejstarších členů (pamětníci vzpomínají na Andulu Rottovou, Lenku Vlachovou a Ivu Zátkovou).

PRVNÍ TÁBORY

První tábor se uskutečnil v roce 1967, kde byla ještě první generace rádců a členů. Na tomto a na dalších několika táborech se přípravou programu nebo prací v zázemí oddílu podíleli přátelé Janky a Honzy, nejvíce manželé Skaličtí, manželé Břicháčkoví, manželé Pešlovi, Ivana Reneltová, Pavel Korčák, Vladimír Kopřiva a Ludvík Domanský. V roce 1967 se tábořilo na Nežárce u Pávku, což je o něco jižněji než pozdější tradiční tábořiště u seníku, blíž Kardašově Řečici, které už odmala znal Honza Pfeiffer. Bylo tam zhruba dvacet členů, všichni v jednom táboře.

To byly pouhý áčka, Honza to někde v tom závodním výboru půjčil, neměli jsme ještě ani podsady, i jsme odtamtud měli půjčený spacáky a všechno. Sehnaly se pramice, rozdělený do družin jsme tenkrát byli kvůli těm pramicím, co jsme tam zoufale opravovali a ve kterých jsme se pak rovnou potopili. Namočili jsme třeba i chleba v Nežárce a pak jsme ten usušené chleba jedli. Po táboře jsem šla další den do Orionky a byla jsem ráda, že jsem nešla k pásu, to bych nezvládla.
– Zdena Rybářová (Gočová)

Všechno bylo nové, nevyzkoušené a dobrodružné. Vlastně ne tak docela, téměř každý jsme měli nějakou zkušenost z pionýrských táborů té doby se spoustou předrážděných dospělých se strašlivým a obávaným hlasem. Ale zde bylo všechno docela jiné. Především tu vládla všeobecně klidná, vlídná a přátelská atmosféra – pohoda. – Pavel Hájek (Půlpěta)

Atmosféru prvního tábora dále dokresluje také výňatek z táborové kroniky.

První táborák byl opravdu slavnostní. Se zatajeným dechem jsme hltali první plamínky, hustě sesednutí k sobě a různě obmotání vůči dotěrným komárům. Začali jsme program písničkami při kytáře. Kluci přidávali do ohně čerstvě natrhanou trávu za účelem, aby vytvořili co nejvíce dýmu, který alespoň trochu odháněl neodbytné komáry. Dobře jsme se bavili. Dohodli jsme se na určitých přezdívkách. Byly zatím určeny pouze někomu, ostatním budou přezdívky určeny dodatečně. Velkému Honzovi budeme říkat pro jeho povahu a vlastnosti „Racek“, malému Honzovi „Robin“ podle Robina Hooda, střednímu Honzovi (jako mně) „Quonab“ podle jednoho severoamerického indiána. Zdeňka dostala přezdívku „Domino“ podle jisté lišky tak jmenované, Jirka se nazývá „Akéla“, zpěvák Karel, náš foukací jak harmonikář, tak pilista „Houslista“, další jména: „Kastor“, „Pollux“...²⁶

V roce 1968 byl tábor na Otavě u Rejštejna, kde se také skládal skautský slib, a po táboře se opět plavilo, tentokrát již o něco úspěšněji než na pramicích

²⁶ Kronika prvního tábora: Nežárka – Lužnice 1967, Jan Miklánek (Quonab), str. 2–3.

na prvním táboře, na opravených vorech. Tábor už tehdy měl vlastní a od oddílu později neodmyslitelný, ale někdy velmi dobrodružný výchovný program vedoucí k samostatnosti a svobodě.

Autobus nás vyklopil na druhé straně řeky, abychom se dostali na místo, museli jsme přebrodit a pak to bylo nějakých sto metrů. Vzpomínám na to jako na svůj hrdinský čin. Bagáž se převážela na plechové pramíčky. Máma pak někde odchytila řidiče autobusu; uklidnil ji slovy: „Mladá pani, tam plavalo baťohů...“ Rodiče také vyprávějí, jak po návratu našli na dně batohu zelený řízek; do takových hlubin jsem se za celý tábor nepropracoval, stačily mi povrchové vrstvy. V každém případě jsem do takového batohu doma zapínal ségru – báječná hra, vešla se tam celá. – Olík Sochor (Pižva)

Já vím, že já měla na starosti peníze a ke konci už to moc nevycházelo, že jsme se nemohli rozšoupnout. Tak se pil čaj z jehličí, snažili jsme se ušetřit, vařilo se tak různě, já třeba neuměla vařit, ale vlastně jsem furt byla v kuchyni. Honza všechno nechal absolutně na nás a bylo to prostě kaskadérský. Bylo to výrazně jiný než pionýrský tábory. I předtím jsme jezdili od nemocnice na ty tábory pro pionýry do patnácti let. Taky nebyly úplně korektní, ale přišlo nám hrozný, že máme třeba nástup s vlajkou jako u pionýrů, na druhou stranu ty pionýry taky vedli rozumní lidi, co to moc neřešili. Rozdíl byl to, že jsme se nestarali o všechno a bylo nám vařeno a tak, tady jsme se museli sebeobstarávat a v tom to bylo dobrodružný. – Zdena Rybářová (Gočová)

◀ Fotka z prvního tábora. Na fotce je zrovna řezáno na lípě, ze které Honza Pfeiffer později stvořil totem, na kterém byly indiánskou symbolikou vytesané znaky všech tehdejších družin. S brýlemi řeže Ondřej Slavík (Pollux), přihlíží Libor Svět (Baghýra), Nežárka. 1967

▶ Tábor junáků, za velkým stanem (kuchyní) vidíme stan, ve kterém sídlil Honza Pfeiffer. Nad táborem se tyčí Osobitá, Oravica. 1970

▶ Vztyčování vlajky v dívčím táboře, úplně vpravo zády stojí zleva Ilka Skalická, Janka Pfeifferová, Ivana Reneltová, Nežárka. 1969

V roce 1969 byl tábor na Nežárce, holky tábořily u mostu na louce Kramářce nedaleko Karštejna, malí kluci relativně daleko od nich, u Velkého závistivého rybníka, kterému se přezdívalo Velký komunistický, velcí kluci v louce pod dubem, asi na půl cesty k seníku. Klučičí tábor už začal nabývat větších rozměrů, proto se takto, v souladu se skautskou tradicí družiny rozdělily na junáky a vlčata. U holek k tomuto rozdělení na velké a malé družiny zatím nedošlo. Honza byl tehdy na rok pracovně ve Francii, takže vlčata vedl Akéla (Jiří Vajsar), velké kluky, junáky, vedl Eda Jiránek. Holky vedla dál Janka, tenkrát ještě za pomoci Ivany Reneltové.

Tábor v roce 1970 byl na Oravici. Byl to první tábor na Slovensku, v sousedství velkých hor, což mělo pro další směřování oddílu nejen symbolický význam.

Atmosféra mimo oddíl houstla a bylo jasné, že skauting brzy skončí, což bude popsáno níže. Oddíl, v tuto chvíli ještě skautský, žil vlastním životem, někdy více, někdy méně dobrodružným.

Přijeli jsme už ke zpola postavenému táboru, ale třeba postele jsme si sami dělali od začátku. Měli jsme tenkrát papírový kufry podložený polínkami pod pryčnou a vždycky jsme to nějak přežívali. Na Slovensku, na Oravici v roce 1970, byla velká voda, která nám zaplavila tábor, a evakuovali nás tam do nějaké stáje. Bydleli jsme na slámě nad koňma, bylo tam teplo a sucho, pak teda nějaký nastydělý děti rodičové evakuovali z těch stájí do Prahy. Výhodou tehdejších rodičů bylo, že většina z nich už byla kovaná a odrostlá v nějakých takových společenstvích, tak jim tahle dobrodružství přišla v pohodě. – Markéta Kolářová (Domanská)

Nejlepší byl malý Ripka, tomu se říkalo Hvězda. Když jsme se museli evakuovat z tábořiště, protože tam začal vytekat prudkej potok pod Osobitou, tak jsme tam našli stodolu s koňma a tam jsme se přestěhovali. No a Pavel Ripka, dnešní děkan ČVUT, tenkrát odešel bez rance, nepřišlo mu ani trochu divný, že tam s ním přijel a odjíždí bez něj. Nevzpomněl si, že nemá nic na zádech. – Janka Pfeifferová

Markéta zároveň vzpomíná, jak bylo v oddíle už tehdy cítit pohrdání vůči povrchnímu chatařství a turismu.

Mluvili jsme o tom, že se naši rodiče pachtí. Jezdili autem na chalupu a občas nám to přišlo hrozně přízemní. Jednou takhle naši přijeli se stanem, prostě obyčejným stanem na louku přímo na táboře. A to bylo tak strašný, že jsem si myslela, že skočím do Oravice, jak jsem z toho byla vyřízená. Šla jsem se tenkrát normálně dovolit Janky, jestli za nima můžu jít, což mi přijde z dnešního pohledu neskutečný. Nechtěla jsem si ani od nich nic vzít, protože bych si připadala špatně. Ono se taky tenkrát nehrálo ještě na návštěvní dny. – Markéta Kolářová (Domanská)